

«Una cierta verdad» fa una mirada íntima i colpidora de l'esquizofrènia

El documental d'Abel García Roure, rodat al centre psiquiàtric Parc Taulí de Sabadell, s'estrena demà

● El jove cineasta Abel García Roure ha freqüentat durant gairebé tres anys l'hospital psiquiàtric Parc Taulí de Sabadell amb l'objectiu d'oferir un retrat proper dels malalts d'esqui-

zofrènia. El resultat és el documental *Una cierta verdad* –el seu debut com a director–, en el qual els protagonistes són alguns pacients i professionals del centre. Portes endins, la pel·lícula mostra el tractament mèdic i l'acompa-

nyament humà de la soledat en què cauen aquestes persones, a les quals la malaltia els capgira radicalment la seva percepció del món. El film s'estrena demà divendres al cinema Bolliche de Barcelona i a altres ciutats de l'Estat.

No hi ha veu narradora, tampoc testimonis de familiars ni amics. Abel García Roure s'endinsa en el psiquiàtric i enregistra el que hi passa: les visites als malalts, les reunions dels metges, el seguiment de cada cas. «El documental no té vocació sociològica, sinó que l'objectiu era mostrar la intimitat i la soledat del malalt», explica el director. Altres films que han abordat el tema, com ara *San Clemente* i *Urgences*, de Raymond Depardon, ho han fet des d'una perspectiva més externa, opina.

Abel García Roure és un jove cineasta que debuta en un llargmetratge després d'haver treballat com a ajudant de direcció en films com ara *En construcción* (José Luis Guerin, 2001), *El cielo gira* (Mercedes Álvarez, 2004) i *La leyenda del tiempo* (Isaki Lacuesta, 2006). Viu a Sant Boi de Llobregat i des de molt jove està interessat en la psiquiatria. Coneixia el doctor Josep Moya i li va obrir les portes de l'hospital Parc Taulí

de Sabadell, que va posar totes les facilitats per al rodatge. No hi ha ni un gram de ficció. La càmera enregistra i el muntatge enllaça fragments d'històries en què coincideixen diversos personatges. Javier, un dels malalts, és el que té més protagonisme. A través del seu cas transcorre la narració, entre l'hospital i el seguiment assistencial al seu domicili que fa un dels psicòlegs del centre. Són les seves converses, sobretot, les que van aproximant l'espectador a entendre la crueltat de la malaltia; això sí, amb punts fins i tot divertits, però, a la fi, un retrat colpidor. «Per a l'espectador és un itinerari emocional. Volem una mirada oberta, no per a especialistes, i transmetre l'experiència dura de dolor i incomoditat de la malaltia, amb un espai petit per a l'humor, però mostrant el gran patiment físic i mental dels malalts», explica García Roure.

La proposta és coral. Pacients i professionals aporten diferents mirades so-

El director del film, Abel García Roure. / QUIM PUIG

bre la malaltia. Diferents generacions, diferents sexes, diferents situacions socials i diferents patolo-

gies, «perquè hi ha diferents esquizofrènies». Des d'un jove adolescent que té por del carrer i de la

gent, que ha de ser reduït per diversos infermers per poder-lo medicar; fins a una dona convençuda que està embruixada. El director busca que l'espectador es capbussi en la malaltia i descobreixi aquesta «certa veritat» que viuen els malalts. «Et pot passar a tu, és una condemna, de sobte ja no saps qui ets, tens sensacions estranyes, sents veus... Viure-ho és terrible. Tot i així, hi ha malalts que intenten disfrutar la vida i això, per mi, ha estat un ensenyament molt gran, un contrast amb les petites mesquineses de la vida quotidiana», reflexiona García Roure.

Una cierta verdad, que s'estrena demà a Barcelona i a altres ciutats com ara València i Madrid, porta per subtítol *La mente es un laberinto*. La pel·lícula està rodada en català i castellà segons el que parla cada personatge. Fora de Catalunya es passarà una versió que subtitula els fragments en català. La producció ha anat a càrrec d'Evohe Films, Notro Films i TVC.

A la Muntaner en sessió golfa, una «hostalera» actualitzada

● Barcelona. Xavi Fuster, que programa l'hora golfa de la Sala Muntaner, ha optat per fer una adaptació de *L'hostalera* de Carlo Goldoni, convertint l'espavilada hostessa en la propietària d'un hotel de Barcelona. La seducció, que Goldoni ja va escriure fent que un misogin com el protagonista acabi rendit a l'encant d'una hostalera (aparentment servicial i generosa), atrapa un altre cop un presentador de la televisió italiana. El marquès arruïnat és ara un jove d'una família d'empresaris en bancarrota. I el comte pretensions ara és un fatxenda de pàdel, gomina i diners que li surten per les orelles. La comèdia es representarà les pròximes sis setmanes (des d'aquesta nit) i procura incidir en el joc de seducció que navega per sota de les rèpliques inconfusiblement còmiques. *L'hostalera* té Anna Casas, Georgina de Yebra, Isaac Lázaro, Ramón Garrido, Sergi Cervera, Sílvia Molins i Toni Figueres en el repartiment. Per Molins, la versió manté l'interès, ja que les raons dels personatges són tan vàlides com quan es van escriure, ara fa uns 250 anys. / J.B.

L'Scan consolida Tarragona com la «capital de la fotografia»

● El públic «no trobarà obres de Cartier-Bresson, sinó dels fotògrafs que treballen avui dia i que fan un escaneig de la fotografia actual». Aquesta és, segons Mariona Fernández, la directora, la filosofia de l'Scan, el festival de fotografia hereu de la Primavera Fotogràfica i que, des de l'any passat, té Tarragona com a seu. La nova edició arrencarà avui amb la inauguració, al Mercat Central, de l'exposició que lidera el projecte: *Talent latent*, amb les obres de catorze joves fotògrafs seleccionats entre els millors del món. En els pròxims dies s'obriran tretze mostres més, la majoria també «d'autors poc coneguts però que presenten pro-

postes de gran qualitat». L'any passat es va voler recuperar el que antigament es coneixia com a Primavera Fotogràfica però delimitant-ne l'àmbit a la ciutat de Tarragona. Ara, en la segona edició i amb la intenció que tingui una continuïtat anual, el rebatejat com a Scan-Manifestació Fotogràfica «consolida Tarragona com la capital en l'àmbit nacional i també internacional de la fotografia», segons va dir ahir l'alcalde tarragoní, Josep Fèlix Ballesteros, acompanyat pel conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras.

L'Scan comença amb la inauguració, a les set de la tarda, al Mercat Central, de l'exposició que encap-

cala el certamen: *Talent latent*, una mostra que vol ser una plataforma de relleu per als autors de trajectòria encara incipient però amb una obra sòlida. En unes caixes de fusta instal·lades a l'interior de l'edifici del Mercat Central, s'hi poden veure, per exemple, imatges del delta del riu Paranà, a Sud-àfrica, d'Alejandro Chaskielberg; una sèrie de 15 retrats fets per la catalana Laura Cuch a gent que, per algun motiu, no dorm gaire; la sèrie de fotografies de Lucia Ganieva preses en una fàbrica tèxtil de Moscou, o les fotografies dels joves que formen la nova classe mitjana de Rússia, del polonès Rafal Milach. L'exposició es podrà veure a Tarragona fins

L'exposició *Talent latent*, al Mercat Central. A l'esquerra, la fotògrafa Lucia Ganieva. / J.F.

al 5 de juliol, i està previst que el 2 d'octubre es presenti a l'Arts Santa Mònica, a Barcelona.

Reflexió i anàlisi

Però l'Scan vol anar més enllà de la divulgació i se sosté sobre dos eixos més:

la reflexió i l'anàlisi. Per una banda, s'ha organitzat el simposi *Instantànies de la teoria de la fotografia*, un cicle de conferències i taules rodones en què s'anàlitzarà l'essència de la fotografia i la seva teoria. Per altra banda, com

l'any passat s'ha muntat un diàleg virtual, que es pot seguir a l'adreça <http://enconflicte.dialogskrtu.cat>, sota el tema *La imatge en conflicte*. Hi intervindran Pepe Baeza, Clemente Bernard i Ignacio Ramonet.